

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Гзз1 21/2019
17.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обојица из ..., против туженог Предузећа за прераду, промет и експорт-импорт „Виго“ Врање, чији је пуномоћник Младен Васић адвокат из ..., због сметања поседа, одлучујући о захтеву за заштиту законитости тужилаца изјављеном против решења Вишег суда у Врању Гж 1510/16 од 31.03.2017. године, у седници већа одржаној 17.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости тужилаца изјављен против решења Вишег суда у Врању Гж 1510/16 од 31.03.2017. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Врању П 3297/11 од 02.07.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се утврди да је тужени сметао тужиоце у последњим, мирном и фактичком поседу гаража са ближим описом у том ставу изреке, на наведени начин, на који начин је извршио чин сметања поседа, те да се наложи туженом да успостави пређашње стање тако што ће престати са оваквим и сличним сметњама и што ће одмах са простора уклонити ровокопач и друга возила која се на њему налазе и да му се наложи да престане са било каквим радовима, као и захтев за накнаду трошкова парничног поступка, а ставом другим изреке су обавезани тужиоци да туженом накнаде трошкове парничног поступка солидарно у износу од 192.200,00 динара.

Виши суд у Врању је решењем Гж 1510/16 од 31.03.2017. године одбио као неосновану жалбу тужилаца и потврдио првостепено решење.

По добијању обвештења Републичког јавног тужиоца да није подигнут захтев за заштиту законитости у предметном спору, тужиоци су поднели овај ванредни правни лек против нижестепеног решења због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о захтеву за заштиту законитости у смислу члана 421, 401. тав 2. тачка 5. и 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14) Врховни касациони суд је утврдио да захтев за заштиту законитости није дозвољен.

Према члану 417. ЗПП, захтев за заштиту законитости може се подићи само због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 5. овог закона, односно ако је противно одредбама овог закона суд своју одлуку засновао на недозвољеним располагањима странака, у смислу члана 3. став 3. ЗПП. Располагања странака захтевима који су стављени у поступку на које се односи члан 3. су повлачење тужбе, одрицање од тужбеног захтева, признање тужбеног захтева, поравнање, одустанак од већ истакнутог приговора застарелости, одустанак од већ изјављеног правног лека, а поред ових, постоје и посредна располагања захтевима као што су признање чињеница и њихово неоспоравање. У конкретном случају, тужиоци се само формално позивају на законом једини разлог из ког се овај ванредни правни лек може изјавити. У суштини, у захтеву се анализирају изведени докази и утврђено чињенично стање, што не представља процесни основ за изјављивање овог ванредног правног лека, због чега он није дозвољен. При томе, позивање тужилаца на законом дозвољени разлог за његово изјављивање не чини захтев дозвољеним.

Поднети захтев није дозвољен ни као захтев за преиспитивање правноснажне пресуде. Наиме, одредбом члана 421. став 1. ЗПП прописано је да против правноснажне пресуде донесене у другом степену Републички јавни тужилац може да поднесе Врховном касационом суду захтев за преиспитивање правноснажне пресуде, а одредбом члана 422. став 2. ЗПП, да ако је захтев за преиспитивање правноснажне пресуде непотпун, неразумљив, недозвољен, неблаговремен или ако захтев није поднело овлашћено лице, Врховни касациони суд ће га одбацити решењем. У конкретном случају, захтев су поднели тужиоци, а не једино овлашћено лице – Републички јавни тужилац, па је захтев недозвољен и на основу одредбе члана 421. став 1. у вези одредбе члана 422. с тав 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11).

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 404. у вези члана 401. став 2. тачка 5. ранијег ЗПП, који се примењује у овом случају, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић